

sidste, korte Ophold her i denne Sal ganske vist ikke saa ofte har truffet, hvad jeg anser for rigtigt, hører jeg altid paa ham med stor Verbødighed og Interesse. Med Hensyn til, hvad han udtalte her om Parlamentarismen, var jeg fuldstændig enig i den første Del, hvori han sagde, at Parlamentarismen var ligesom den Aande, der gik igjennem enhver konstitutionel Forfatning. Jeg har før baade skriftlig og mundtlig ogsaa her i denne Sal udtalt, at under en rolig og normal Udvikling af en Forfatning og under forfatningsmæssige Forhold maa det uundgaaelig komme dertil, at en Regjering i Reglen altid er i Samstemning med Folkestingets Flertal. Det har jeg altid vedkjendt mig, men man maa vel lægge Mærke til, hvad ogsaa den ærede Taler pointerede, at Gjennemførelsen heraf maatte komme som en almindelig Erkjendelse, men ikke som Noget, et Parti vil tilvinge sig. Jeg vil i saa Henseende pege hen paa det Sted, hvorfra den parlamentariske Regjeringsform er udgaaet, og hvorfra den ogsaa har faaet Navn, nemlig England. Den Konge, under hvem Parlamentarismen først egentlig fik Hjemmel i den engelske Forfatning, Wilhelm den Tredie, regjerede under hele den første lange Halvdel af sin Regjerings Tid med Ministre, som vare tagne af Mindretallet; det var med velberaad Hu, at han gjorde det, og det var anerkjendt, at det var klogt og rigtigt, thi som de politiske Kampe den Gang dreves i England, vare de rene Hævnkrige, som bleve førte, saasnart det ene Parti fik Overhaand over det andet, og han tog derfor sine Ministre af Mindretallet, fordi han da var ganske sikker paa, at det ikke vilde ske. Først efter at der var kommen No i Gemhyterne, var det, at det Raad, at tage en parlamentarisk Regjering, udgik til Kongen, og det ikke fra Flertallet, som den Gang var Whiggerne; men tværtimod fra en af deres mest forhadte Modstandere, Hertugen af Sunderland, idet han opfordrede Kongen til at forjage at tage et Ministerium af Underhusets Flertal, fordi han haabede derigjennem at kunne faae flere vigtige og store Lovgivnings-spørgsmaal løste gjennemførte, end det vilde være Tilfældet, saalænge Regjeringen var af Mindretallet, og det var ikke som en Met, der tilkom Flertallet, at dette i England efter den Tid næsten stadig havde Plads i Regjeringen, men det var som en Tvang, Ministeriet paalagde sine Benner, idet det truede dem med, at naar de ikke vilde hde det Understøttelse til Gjennemførelse af et eller andet vigtigt og stort Spørgsmaal, vilde det gjøre det til et Mi-

nisterspørgsmaal og nedlægge Portefeuillerne. Altsaa, det var ikke en Met, man indrommede Oppositionen, men et Krav, man stillede til sine Benner; det er derpaa, det parlamentariske System er bygget i England. Ville de Herrer bygge det paa det Samme her, kunne de ogsaa opnaa det; men de opnaa det sandelig ikke ad den Vej, de alt ere gaaede.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg tager nærmest Ordet for at gjøre nogle Mødbemærkninger i Anledning af, hvad der er fremsat af det ærede Medlem for Bræsto Amt 6te Valgfreds (Vojten). Det dreier sig om et Punkt, som maaste kan siges at spille en forholdsvis underordnet Rolle ved Finanslovens 1ste Behandling, og som Folge deraf vil jeg ogsaa bestræbe mig for at svare det ærede Medlem i al Korthed. Jeg vil da først gjøre opmærksom paa, at naar jeg sagde, at jeg ikke havde været enig om Noget i den Retning, hvorom her er Spørgsmaal, med Udvalget for den militære Straffelov, saa var det naturligvis foranlediget derved, at jeg efter de Udtalelser, der vare fremkomne, navnlig fra den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amt 5te Valgfreds (Holstein) virkelig maatte tro, at der var passeret Noget i Udvalget, som berettigede til at tale om, at man var enig om Noget angaaende den Sag, som Anordningen angaar. Jeg tillod mig da at gjøre opmærksom paa, hvad der er bitterligt nok, at det Udvalg har slet ikke forhandlet med mig, og dersom der havde været Tale om Løfter eller Forpligtelse, som Regjeringen skulde have paataget sig i den omspurgte Sag, med Hensyn til dette Anliggende, havde det forøvrigt været ganske naturligt, om man havde søgt Konference med mig, thi det Anliggende henhører under mig, og uden mit Vidende kunde der ikke ske Noget der indeholdt en bindende Forpligtelse for denne Del af Administrationen. Jeg troede, som sagt, der var Tale om Noget, som i det Dieblif var mig ufsjendt, som skulde være passeret i dette Udvalg og specielt være passeret mellem det Udvalg og den Minister, som Udvalget konfererede med, altsaa Krigsministeren. Det har jeg siden erfaret, er aldeles ikke Tilfældet; der er slet Intet passeret, ikke Andet, end hvad man kan læse sig til i den trykte Betænkning, og hvad der iøvrigt henhører til det, der ligger trykt for. Andet er der slet ikke passeret. Men det forekommer mig rigtignok klart, at efter hvad der ligger for, er det aldeles uhyemlet at paasta, at man der i Udvalget skulde have haft noget Saadant for Die som det Forhold, der ligger for i Anord-